redaktoru a vydavateli, by rozsudek bezplatně uveřejnili a soukromému obžalobci nahradili náklady na řízení, což si ovšem soud zřejmě — podle obsahu rozsudku — neuvědomil. Pokud by však soud dospěl k přesvědčení, že se nepodařil důkaz pravdy, pak by teprve musel přikročiti k řešení otázky případné relativní beztrestnosti podle § 4 — s důsledky § 13 tisk. nov. — a tu by ovšem zase nestačilo říci, jak učinil napadený rozsudek, že, jak obžalovaný sám uvádí a soud bere za zjištěno, uveřejnil článek v zájmu veřejném; vždyť nelze již z toho důvodu, že uveřejněný protest byl přednesen ve schůzi obecního zastupitelstva, beze všeho tvrditi, že šlo o věc veřejného zájmu a o hájení veřejných zájmů podle § 4 tisk. nov. Immunitu, jakou zákon na příklad propůjčuje věrně podle pravdy učiněným sdělením o veřejném rokování sněmu, zprávy o rokování obecního zastupitelstva nemají. Beztrestnost obžalovaného při uveřejnění takovýchto zpráv — nehledíc k případu, že by pravdivost obsahu takovéto zprávy byla prokázána — bylo by lze přiznati podle § 4 ovšem, pokud by bylo zjištěno, že zprávou měl býti hájen v prvé řadě veřejný zájem, což ovšem nelze tvrditi o všech zprávách týkajících se záležitostí přivedených na přetřes ve schůzi obecního zastupitelstva, nýbrž jen o takových záležitostech, které svou povahou mohou prospívati celku a na nichž má celek zájem, při čemž pak obzvláště i podle povahy a obsahu uveřejněné zprávy bude třeba pečlivě zkoumati, zda nešlo jen o projev stranické nevraživosti, jímž mělo býti spíláno nepohodlnému soupeři politickému. Vše to by muselo býti zjištěno rozsudkem, jakož i dále, zda tu byly dokázány okolnosti, pro které tvrzení zprávy mohlo býti důvodně považováno za pravdivé, a pak by muselo ještě dojíti k výroku podle § 13 tisk. nov. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti, zrušiti napadený rozsudek jako zmatečný a uznati dále, jak se stalo.

Čís. 4570.

Trestné predpisy §§ 2, 3 zák. z 27. mája 1885 č. 134 r. z. nevzťahujú sa na traskaviny štátneho monopolu.

(Rozh. z 16. decembra 1932, Zm IV 395/32.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Š. G., obžalovanému z prečinu podľa §§ 2 a 3 zák. z 27. mája 1885 č. 134 r. z., po verejnom pojednávaní o zmätočnej sťažnosti verejného obhájcu a obžalovaného takto sa usniesol: Na základe 1. odst. § 35 por. nov. z úradnej povinnosti zrušuje sa rozsudok odvolacieho súdu a vec sa vracia tomuto súdu k novému prejednaniu a rozhodnutiu. Zmätočná sťažnosť verejného obhájcu a obžalovaného poukazuje sa na toto rozhodnutie.

Z dôvodov:

Najvyšší súd, preskúmajúc túto trestnú vec shľadal, že neboly zistené všetky skutočnosti, rozhodné pre posúdenie, či je tu daná skutková povaha prečinu podľa §§ 2 odst. 2 a § 3 odst. 1 zák. z 27. mája

1885, č. 134 r. z. Odvolací súd potvrdil odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu, podľa ktorého obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu podľa horeuvedených ustanovení zákona, ktorý spáchal tým, že koženú tašku, v ktorej mal 2½ kg dynamitu s rozbuškami a zápalnou šnúrou, hodil o stôl, takže taška aj s obsahom spadla na zem a že takto jednajúc proti bezpečnostným policajným predpisom o traskavinách mohol ohroziť majetok, zdravie a život iných osôb.

Podľa posledného odstavca § 1 cit. zák. o traskavinách nevzťahuje sa ustanovenie 1. odst. tohoto § na traskaviny štátneho monopolu. V dôsledku toho nevzťahujú sa ani trestné normy §§ 2 a 3 toho istého zákona na traskaviny štátneho monopolu, lebo predpokladom upotrebenia týchto trestných noriem je porušenie zákazu ustanoveného v § 1. Štátny monopol výbušných látok bol upravený zákonom z 15. apríla 1919 č. 414 Sb. z. a n. a podľa jeho § 1 predmetom monopolu sú látky, ktoré budú jako také nariadením prehlásené. Tieto prehlásenia staly sa vládnymi nariadeniami z 8. novembra 1920 č. 615 Sb. z. a n. a z 30. mája 1922 č. 166 Sb. z. a n. a prípadnými ďalšími nariadeniami, na ktoré poukazuje § 1 bod 8 odst. 1 nariadenia č. 615 z roku 1920. Týmito nariadeniami bol rozsah ustanovení §§ 1, 2, 3 zákona o traskavinách (č. 134 z roku 1885 r. z. a § 43 zák. na ochr. rep.) obmedzený na tie látky výbušné, ktoré nie sú ani podľa uvedených vládnych nariadení predmetom štátneho monopolu. Preto bolo povinnosťou odvolacieho súdu zistiť, či tu išlo o výbušné látky, ktoré nie sú predmetom štátneho monopolu. Odvolací súd síce uviedol, že išlo tu o dynamit, ktorý jako látka obsahujúca nitroglycerin spadá pod ustanovenie § 1 č. 3 vlád. nar. z 8. novembra 1920 č. 615 Sb. z. a n. a je predmetom štátneho monopolu. Pokiaľ by tedy išlo len o dynamit, jednanie obžalovaného nezakladalo by skutkovej povahy prečinu podľa §§ 2 a 3 hore citovaného zákona o traskavinách. Avšak obžalovaný tým istým neopatrným spôsobom zachádzal tiež s rozbuškami a so zápalnou šnúrou. Odvolací súd neskúmal, či ide o výbušnú látku (najmä u zápalnej šnúry), jakého druhu boly tieto práve uvedené látky, a najmä, či sú predmetom štátneho monopolu. Bude preto treba o všetkých týchto okolnostiach vypočut znalca, najmä tiež o tom, ktoré bezpečnostné predpisy a v ktorom smere boly obžalovaným v tomto prípade porušené. Zistenie týchto okolností je potrebné pre posúdenie tohoto prípadu. Keď rozbušky a zapalovacia šnúra spadajú svojím složením pod ustanovenia o štátnom monopolu, jednanie obžalovaného nebolo by možno podriadiť pod skutkovú podstatu prečinu podľa §§ 2 a 3 zák. o traskavinách. Keď by však rozbušky a zapalovacia šnúra nespadaly pod ustanovenia o štátnom monopolu, prišly by v úvahu ustanovenia §§ 2 a 3 zák. o traskavinách, a to aj vtedy, keby prípadné bezpečnostné predpisy čo do týchto predmetov maly vzťah k traskavinám podliehajúcim štátnemu monopolu. Ponevač však takéto zistenie chýba, najvyšší súd pokračujúc podľa 1. odst. § 35 por. nov. zrušil rozsudok odvolacieho súdu a trestnú vec vrátil tomuto súdu k novému prejednaniu a rozhodnutiu po doplnení skutkových zistení. Týmto rozhodnutím stala sa zmätočná sťažnosť verejného obhájcu a obžalovaného bezpredmetnou.